

РЕШЕНИЕ

№ 3584

гр. София, 27.06.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, , в публично заседание на 08.06.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Румяна Лилова

ЧЛЕНОВЕ: Деница Митрова

Диляна Николова

при участието на секретаря М. Велева и при участието на прокурора Близнакова, като разгледа дело номер **2784** по описа за **2012** година докладвано от съдия Румяна Лилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба с вх. № 6431 от 14.03.2012 г. по описа на Административен съд София – град (АССГ), подадена от Териториална дирекция на Националната агенция за приходите (ТД на НАП) – С., уточнена с молба от 02.04.2012 г., срещу Съдебно решение от 06.02.2012 г., постановено от Софийския районен съд (СРС), Наказателно отделение, 6-ти състав по нахд № 21103/2011 г. С последното е отменено наказателно постановление (НП) № 220 от 15.12.2010 г., издадено от директора на ТД на НАП – С., офис „К. село”, с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 500,00 лв., на основание чл. 179, ал. 1 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС), за нарушение на чл. 125, ал. 1 ЗДДС.

В касационната жалба се навежда довод за незаконосъобразност на съдебното решение, предмет на касационна проверка, който предвид изложеното в нея се свежда до такъв за нарушение на закона – касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1, във вр. с ал. 2 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК). Касаторът поддържа, че неправилно въззивният съд е приложил разпоредбата на чл. 28 ЗАНН по причина неприложимостта на този институт с оглед характера на процесното нарушение. Според касатора ирелевантно се явява посоченото от районния съд, че от

нарушението не са настъпили вредоносни последици, тъй като нарушението по чл. 125, ал. 5, във вр. с ал. 1 ЗДДС е формално такова. В този смисъл поведението на нарушителя – неподаване на декларация изпълнява състава на нарушението. Спорното нарушение е специфично и е насочено срещу установения административноправен режим. На следващо място, обръща внимание, че ответникът по касация е търговец и при осъществяване на дейността си той дължи по –висока грижа. Предвид това и постигане на посочените в чл. 12 ЗАНН цели, касаторът поддържа становище, че правилно и законосъобразно е било санкционирано [фирма] за неизпълнение на задължение към държавата. Предвид изложеното, моли отмяната на решението на СРС и постановяването на решение по същество, с което да бъде потвърдено обжалваното НП.

В съдебното заседание касаторът се представлява от юристконсулт Н., която от негово име поддържа жалбата. По същество моли нейното уважаване и отмяна на съдебното решение, предмет на касационна проверка.

Ответникът по касационната жалба [фирма] се представлява от адв. Б., която оспорва касационната жалба. По същество моли решението на СРС да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно.

Представителят на Софийската градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба. Моли решението на СРС да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, XII-ти касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу № 220 от 15.12.2010 г., издадено от директора на ТД на НАП – С., офис „К. село”. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

От фактическа страна районният съд е възприел изцяло за установени фактическите констатации, описани в акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и НП. Съгласно описаното там, при извършена служебна проверка на 08.10.2010 г. в ТД на НАП - С., офис „К. село” се установило, че [фирма], като регистрирано по ЗДДС лице, не е спазил законоустановения срок за подаване на справка - декларация по чл. 125, ал.1 ЗДДС в ТД на НАП за отчетен период от 01.08.2010 г. до 31.08.2010г. Справката - декларация по ЗДДС била подадена в ТД на НАП - С., на 29.09.2010 г. и била заведена с вх. № 2202-1083361/29.09.2010 г. За така констатираното нарушение бил съставен АУАН № 220 от 08.10.2010 г., в който нарушението било квалифицирано, като такова по чл. 125, ал. 1, във вр. с ал. 5 ЗДДС. В законния тридневен срок е постъпило възражение от [фирма], в което са посочени причините за късното подаване на декларацията. Изложени са съображения, че в случая се касае

за маловажно нарушение по смисъла на чл.28 ЗАНН, тъй като дължимият данък за отчетния период 01.08.2010 г. - 31.08.2010г., за който е следвало до 14.09.2010 г. да се подаде процесната справка-декларация, е бил начислен и изплатен по сметка на ТД на НАП – С., офис „К. село” още на 13.09.2010 г. Въз основа на акта е издадено и обжалваното наказателно постановление, в което изцяло са възприети констатациите и правните изводи в АУАН. С това НП за извършеното нарушение [фирма] е било санкционирано с налагане на спорната имуществена санкция в размер на 500,00 лв. Съдът е установил също така, че процесната декларация е била подадена доброволно от дружеството, след констатиране, че поради технически проблем същата не е била изпратена в срок. Това изпращане е станало преди констатиране на закъснението от ТД на НАП. Отделно от това, дължимият данък за съответния отчетен период, за който е следвало да се изпрати справка-декларация, е бил начислен и изплатен по сметка на ТД на НАП - С., офис "К. село" още преди да изтече срока за подаване на декларацията. Дължимият данък е бил преведен на 13.09.2010 г.

За извършване на проверка на обстоятелствата, отразени в АУАН и в НП по делото са събрани и приети писмените доказателства, които се съдържат в административнонаказателната преписка и гласни доказателствени средства – показанията на З. В. Д. (актосъставител в хода на административнонаказателното производство).

Въз основа на така събраните доказателства, въззивният съд е направил извод, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи. Съдът е намерил, че при правилно установена от АНО фактическа обстановка, същият е направил неправилна преценка във връзка с квалификацията на деянието като маловажен случай по смисъла на чл. 28 ЗАНН. Счел е, че макар да не са изложени конкретни съображения за това в издаденото НП, тази разпоредба не е приложена от АНО, предвид факта, че е издадено НП, с което дружеството е било санкционирано. Въззивният съд е изложил съображения, че нарушението по чл. 125, ал. 1, във вр. с ал. 5 ЗДДС - неподаване в законоустановения срок на справка - декларация за данъчен период 01.08.2010 г. до 31.08.2010г., е установено по безспорен начин. Приел е, че се касае за закъснение от петнадесет дни, като въпросната декларация е била подадена доброволно от дружеството, след констатиране, че поради технически проблем същата не е била изпратена в срок. Счел е, че с подаване на процесната декларация, макар и със закъснение и начислението и внасянето на дължимия ДДС в срок, задълженото лице не е пречатвало по никакъв начин разчитането си с бюджета, както и не е настъпила никаква вреда за фиска. Тези обстоятелства, преценени в своята съвкупност, и с оглед обстоятелството, че нарушението е извършено за първи път, както и с оглед липсата на данни за извършени от дружеството други нарушения на фискалната дисциплина, според районния съд, обосновават извод, че в случая е налице маловажен случай на административно нарушение по чл. 125, ал. 1, във вр. с ал. 5 ЗДДС. След като е преценил, че в ЗАНН няма легално определение на понятието „маловажен случай”, предвид препращащата норма на чл. 11 ЗАНН, е приложил легалната дефиниция на това понятие, дадена в чл. 93, т. 9 от Наказателния кодекс (НК), доколкото разпоредбата на чл. 11 ЗАНН препраща към общата част на НК. Изложил е съображения, че в настоящия случай, макар формално да е осъществен състава на административно нарушение, с оглед посочените смекчаващи обстоятелства, деянието разкрива по - ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от този вид, при което положение налагането на имуществена

санкция, макар и в минималния предвиден размер, се явява несъразмерно тежка спрямо степента на обществената опасност на деянието и дееца. Въззивният съд е приел, че административният орган е следвало да извърши преценка по смисъла на чл. 28 ЗАНН за наличие на маловажен случай. Позовавайки се на ТР № 1/12.12.2007г. по тълк. н. д. № 1/2005г. ОСНК – ВКС, съдът е изложил съображения, че когато констатира, че предпоставките на чл. 28 ЗАНН са налице, но АНО орган не ги е приложил, това е основание за отмяна на НП, като в този случай преценката на съда е преценка за законосъобразност. В заключение, след като е намерил, че процесната хипотеза разкрива по-ниска степен на обществена опасност, в сравнение с другите такива нарушения, и очевидно е маловажен случай на нарушение по чл. 125, ал. 1, във вр. с ал. 5 ЗДДС, въззивният съд е приложил чл. 28 ЗАНН и е отменил спорното НП, като постановено при неправилно приложение на материалния и процесуалния закон. Административен съд София - град, XII-ти касационен състав, след съвещание, намира, че постановеното от районния съд съдебно решение е законосъобразно. Не е налице наведеното касационно основание – нарушение на закона. При установената от въззивния съд фактическа обстановка, той е направил правни изводи, които са в съответствие с приложимия закон. Процесуалните права на касатора не са били ограничени и нарушени, решението е мотивирано и постановено от законен съдийски състав. Ето защо, касационната жалба е неоснователна. Обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 125, ал. 5 ЗДДС справка-декларация, съставена въз основа на отчетните регистри по чл. 124 ЗДДС се подава до 14-о число включително на месеца, следващ данъчния период, за който се отнася. По силата на чл. 179 ЗДДС, регистрирано по този закон лице, което, като е длъжно, не подаде справка-декларацията по чл. 125, ал. 1 от същия закон, декларацията по чл. 125, ал. 2 от него, отчетните регистри по чл. 124 от него, декларацията по чл. 157, ал. 2 ЗДДС или не ги подаде в предвидените срокове, се наказва с глоба - за физическите лица, които не са търговци, или с имуществена санкция - за юридическите лица и еднолични търговци, в размер от 500,00 до 10000,00 лв.

Както правилно е приел районният съд, в процесната хипотеза формално е осъществен състав на нарушението на чл. 125, ал. 5, във вр. с ал. 1 ЗДДС. В същото време, касационната инстанция намира, че действително е налице маловажен случай, тъй като реално не са засегнати, нито са застрашени защитените чрез нормите на чл. 125 ЗДДС обществени отношения, гарантиращи нормалното функциониране на фискалната система на държавата. Безспорно е установено по делото, че справка-декларация е подадена от данъчния субект, макар със закъснение, поради възникналия технически проблем в електронната система. Декларацията е подадена преди органите по приходите да констатират нарушението, от което следва, че задължението е изпълнено доброволно. Установено е също така, че въпреки това закъснение, дължимият от дружеството ДДС за м. август 2010 г. е бил начислен и внесен в полза на ТД на НАП, офис „К. село” в срок – на 13.09.2010 г. Също така, видно от мотивите на спорното НП, нарушението е извършено за първи път.

Независимо, че административното нарушение, за извършването на което е издадено процесното НП, е формално по своя характер и за неговата съставомерност не е необходимо настъпване на вредни последици, случаят законосъобразно и правилно е преценен от СРС като маловажен. Разпоредбата на чл. 28 ЗАНН не поставя ограничение в приложното си поле, с оглед вида на нарушенията: резултатни или

формални. В този смисъл, не може да се обоснове извод, че само поради обстоятелството, че в състава на нарушението не се включва настъпване на общественоопасни последици, извършването на това нарушение не може да бъде квалифицирано като маловажен случай. Преценката дали извършеното административно нарушение е маловажен случай се прави с оглед на засегнатите от деянието обществени отношения, липсата или незначителността на причинените в резултат от деянието общественоопасни последици, всички обстоятелства, при които деянието е намерило проявление в обективната действителност: време, място, обстановка на извършването му, начин и средства за осъществяването му, причините и условията, мотивирали извършителя да пристъпи към осъществяване на деянието, наличието или липсата на данни за други извършени нарушения.

Преценката за “маловажност на случая” подлежи на съдебен контрол. В неговия обхват се включва и проверката за законосъобразност на преценката по чл. 28 ЗАНН. Когато съдът констатира, че предпоставките на чл. 28 ЗАНН са налице, но наказващият орган не го е приложил, това е основание за отмяна на наказателното постановление поради издаването му в противоречие със закона. В този смисъл касационният съд изцяло споделя изложените в съдебното решение, предмет на проверка, мотиви. Разбирането за обхвата на съдебния контрол е в съответствие и с практиката на Европейския съд по правата на човека по приложението на чл. 6, ал. 1 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, според която съдът не може да бъде ограничаван в своята юрисдикция, когато решава правния спор. Съдът не може да бъде обвързан от решението на административен орган и не може да бъде възпрепятстван в правомощията си да проучи в пълнота фактите, релевантни за спора, с който е сезиран. Съдът изследва и решава всички въпроси, както по фактите, така и по правото, от които зависи изходът на делото. В този смисъл е и Тълкувателно решение № 1/12.12.2007 г., по т.н.д. № 1/2007 г. на ОСНК на Върховния касационен съд.

В настоящия случай, безспорно е установено, че справка-декларация е подадена със закъснение при наличие на обективни предпоставки, обусловили закъснението, че дължимият за периода ДДС е бил внесен в срок и при липса на предходни нарушения от страна на санкционираното лице. Всички тези обстоятелства обосновават извод за маловажност на случая, поради което са налице предпоставки за приложението на разпоредбата на чл. 28 ЗАНН. Административнонаказващият орган не е приложил чл. 28 ЗАНН, поради което е издал НП в противоречие със закона. Като е отменил НП на това основание, въззивният съд е постановил законосъобразно и правилно решение, което следва да бъде оставено в сила.

По гореизложените съображения и на осн. чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, Административен съд София - град, XII-ти касационен състав, след съвещание,

РЕШИ :

ОСТАВЯ В СИЛА Съдебно решение от 06.02.2012 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 6-ти състав по нахд № 21103/2011 г., с което е отменено наказателно постановление № 220 от 15.12.2010 г., издадено от директора на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – С., офис „К. село”, с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на

500,00 лв., на основание чл. 179, ал. 1 от Закона за данък върху добавената стойност, за нарушение на чл. 125, ал. 1 от същия закон.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.